

[Elisabeth Bruun Olesen]

Vi vil forbeholde os ret til på et senere tidspunkt at rejse spørgsmålet om beskattning ved udbetaling.

Ove Jensen (FP):

Det er karakteristisk, at hver gang der kommer et forslag i forbindelse med skatterformen, så er der tale om enten en ny restriktion eller en begrænsning. Vi har tidligere i dag behandlet et forslag fra landbrugsministeren, hvorefter DLR ikke længere skal kunne give kontantlån. Med dette forslag indføres der endnu en restriktion, der vil formindske den private opsparing, idet livsforsikringer nu bliver belagt med afgift på 40 pct., og derved bliver der naturligvis sat en effektiv stopper for en livsforsikring med opsparing for øje.

I det hele taget er det jo sådan, når man taler med folk ude omkring, at de siger: opsparing, nej, det skal vi ikke have noget af. Med de restriktioner, der er lavet, og med de restriktioner, der bliver lavet her, hvad enten det drejer sig om livsforsikring eller pensionsordning i det hele taget, så har folk, som ellers havde til hensigt at spare op, opgivet det for længst. Det er jo ærlig talt mærkeligt, når man ellers hører regeringspartiernes talsmænd tale om, hvor vigtigt det er, at vi får gang i den private opsparing, og hvor vigtigt det er af hensyn til at formindske underskuddet på betalingsbalance osv., at de så den ene gang efter den anden kommer med forslag, der direkte modvirker den private opsparing, og det er jo det, der er realiteten.

Fremskridtspartiet vil naturligvis stemme imod et sådant forslag.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det forslag, der diskuteres i dag, er interessant ikke bare ud fra sit indhold, men også, og vel først og fremmest ud fra de omstændigheder, der har bragt forslaget frem her på folketingets bord.

Den 19. juni i år indgik seks partier et forlig om en indkomstskattereform, og det siger sig selv, at de hovedpunkter, som forliget bestod af, skulle udformes i lovgivning. Jeg synes, det er en kompliment til de partier, som regeringen har forhandlet med, at vi, da vi så, at der ved de hovedprincipper, vi havde aftalt, ville opstå nogle administrative og lovgivningstekniske problemer, satte os sam-

men igen for at finde en bedre og en for befolkningen og for opsparingen mere rimelig løsning. Jeg synes, det lover godt for det kommende arbejde med at gennemføre skattereformforliget i lovgivningsform, og jeg synes, jeg vil benytte lejligheden til at takke for det samarbejde, der har været om dette problem.

Efter aftalen af 19. juni var der en grænse på 50.000 kr. Det var som et naturligt modstykke til, at der var en absolut grænse for skattefradragets størrelse, at man tillod en fortsættelse af den praksis, vi havde, at man med beskattede penge kunne købe sig en forsikring, som var ophørende.

Når vi nu har afskaffet 50.000 kr.s grænsen – og det er jo den virkelige begivenhed i forbindelse med dette lovforslag – siger det sig selv, at det ikke mere er rimeligt, at man for beskattede penge kan tegne sig en forsikring, som senere kommer til udbetaling skattefrit, eller at man kan anbringe beskattede penge i et pengeinstitut, f.eks. i forbindelse med en kapitalpension, og senere få dem udbetalt skattefrit.

Hvorfor har disse forsikringer været interessante for nogle mennesker? Det har de dels på grund af måske en højere forrentning i forsikringsselskaberne end andre steder – men det er endda ikke sikkert – dels fordi beskattningen af forrentningen af den indbetalte kapital alene belægges med realrenteafgift og ikke med indkomstskat, og såfremt indskuddet i policen er finansieret med lån, vil renteudgifterne kunne give en skattebesparelse, der er større end realrenteafkastet. For nogle enkelte mennesker har det samtidig betydet, at den indskudte kapital ikke indgår i formueopgørelsen.

Jeg nævner disse ting, fordi der er talt meget om hamstring i den sidste tid og om, hvor fantastisk vigtigt det er, at man kommer hurtigt med sådan et indgreb. De, der siger sådan, har antagelig glemt, at vi ved skatterformen har aftalt, at kapitalafkast for fremtiden alene beskattes med ca. 50 og i visse tilfælde med 56 pct., og at renteudgifter alene giver en skattebesparelse af denne størrelse. De fordele, der har været ved disse forsikringer, som man har kendt i mange år, og som også var nævnt i forliget af 19. juni 1985 om skatterformen, kan altså let vise sig at være meget begrænsede.